

Eline Vantilt

VOORBIJ
de
STERREN

Het **VERBORGEN MEISJE**

Lizzie Verduyn leefde in een huis waar niemand ooit kwam. Het was een oud victoriaans huis dat uit een enge film geplukt leek te zijn en vervolgens was neergezet op de top van een heuvel, omgeven door een diep, donker bos. Het maakte niet uit wat voor weer het in de rest van het dorp was, het huis met zijn rottende planken en gebarsten ramen was altijd gehuld in laaghangende mist. Het was de perfecte plaats om haar te verbergen.

Als er ooit iemand in de buurt van het huis kwam – vreemdelingen die verdwaald waren of kinderen die elkaar uitdaagden het hek aan te raken – keek Lizzie vanuit het ronde zolderraam van haar slaapkamer toe hoe ze zich snel uit de voeten maakten. Dat kon ze maar beter niet doen, maar ze zei tegen zichzelf dat het oké was zolang ze voorzichtig was en niemand haar zag. En dus bleef ze kijken, want ze werd nooit gezien. Tot de zaterdag na haar twaalfde verjaardag.

Het was een vreemde dag, die toch zoals elke andere dag was begonnen.

Net na zonsopgang wandelde Lizzie in haar gele rubberen laarzen naar het kippenhok achter het huis. De twee hennen waren druk in de weer; het haantje, Luie Tobi, zat nog binnen. Lizzie nam het hem niet kwalijk. Het was een kille ochtend in oktober,

Eline Vantilt

Voorbij de sterren

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: vriendschap, heelal, sciencefiction

NUR 283-284

ISBN 978 90 448 4390 3

D/2022/4124/089

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

de eerste echte herfstachtige morgen, en ze had spijt dat ze haar trui op haar kamer had laten liggen. Ze verzamelde de eieren voor het ontbijt in haar rieten mand en haastte zich naar de serre.

Terwijl ze wat warmte in haar handen blies, controleerde ze haar plantjes, iets wat ze vroeger met haar vader deed. Er waren dagen dat ze uren hadden doorgebracht met het verzorgen van het groen, kibbelend over waar ze wat zouden planten als ze hun eigen tuin hadden. Sinds hij weg was, bleef ze niet langer dan nodig in de serre; de plek en het werk herinnerden haar er telkens aan dat hij er niet meer was.

Na de serre ging Lizzie niet meer naar het Arendsbos, waar ze vroeger elke dag een stevige wandeling maakte. Dat kon ze niet meer. Meneer Stecke, de verhuurder van hun slaapkamers, weigerde haar de sleutel van het hek te geven. Hij vond haar te jong, het bos te gevaarlijk. Dat was onzin maar hij hield voet bij stuk, hoe ze ook smeekte.

Lizzie schopte haar laarzen uit bij de achterdeur en ging naar binnen. Ze had net een van de eieren uit haar mandje genomen toen er voor het eerst die dag iets vreemd gebeurde: een scherp, rinkelend geluid galmde door het stille huis. Lizzie schrok er zo hard van dat ze het ei liet vallen.

Secondelang stond ze aan de grond genageld. Toen de bel een tweede keer rinkelde, iets wat ze nooit eerder had meegemaakt, rukte ze zich los van de vloer. Ze stapte over het gebroken ei en liep de trap op naar haar vaders studeerkamer, waar het raam aan de buitenkant met houten planken was dichtgetimmerd. Daar kon niemand haar zien.

Lizzies hart klopte in haar keel.

Wat gebeurt er? vroeg ze zich af. Wie staat er aan het hek?

De postbode kon het niet zijn. Die was gestopt met aanbellen, omdat niemand ooit antwoordde. Maar wie was het dan wel?

Er zat een spleet tussen de planken waar ze door zou kunnen kijken, maar ze durfde niet. Ze had haar vader beloofd dat ze door niemand gezien zou worden en ze ging die belofte niet verbreken omdat ze een beetje nieuwsgierig was.

Oké, dat was een leugen. Ze was heel nieuwsgierig.

Voetje voor voetje schoof Lizzie op naar het raam. Ze drukte haar wang tegen het venster, zodat ze met een oog door het spleetje kon kijken.

Een mossig stenen pad met aan beide kanten een grasperk vol kniehoog onkruid liep van het huis naar het hoge zwarte hek dat het huis afschermde van de buitenwereld. Aan het hek hing een bel, net boven een plaatje met het nummer 27 erop.

Er stond niemand aan het hek. Er liep ook niemand op de weg die naar beneden kronkelde naar het dorp, dat zich uitstrekte aan de voet van de heuvel. Er was niemand in de buurt die de bel had kunnen doen rinkelen.

Huh? Hoe kan dat? Heb ik het mij dan ingebeeld?

‘Wat is er aan de hand?’ brulde meneer Stecke. ‘Lizzie, wie is daar?’

Meneer Stecke had het ook gehoord; ze had het zich dus niet ingebeeld. Dat was een opluchting – ze was al raar genoeg zonder dat ze zich dingen inbeeldde – maar het maakte haar ook bang. Lizzie en haar vader hadden zich altijd verstopt als de bel ging. Hij had haar nooit verteld waarom, enkel dat niemand mocht weten dat ze daar woonden.

‘Lizzie, waar zit je?’

Wat als ze daar niet mochten wonen? Kwam de persoon die ge-

beld had haar weghalen? Wisten ze dat haar vader er niet meer was en dat niemand haar zou beschermen? Lizzie rilde bij de gedachte.

‘Geef antwoord!’

‘Ik ben hier!’ riep Lizzie, terwijl ze haar vaders kamer verliet.

In de hal keek ze omhoog, langs de versierde balustrade van de houten trap met het altijd stoffige groengele tapijt op de treden, waar meneer Stecke in zijn kamerjas op de overloop stond.

Meneer Stecke had een bult in zijn rug en een slechte knie, waardoor hij voorovergebogen en scheef stond. Zijn kalende hoofd blonk in het eerste zonlicht. De weinige grijze haren die hij nog overhad, staken rond zijn schedel alle kanten op.

Hij knoopte zijn sjofele kamerjas strak dicht over zijn uitstekende buik.

‘Wie belde er? Was jij dat?’ blafte hij.

Natuurlijk niet. Waarom zou ik dat doen? dacht Lizzie.

‘Nee, meneer Stecke,’ zei Lizzie, die geleerd had beleefd te zijn en hem met twee woorden aan te spreken. ‘Ik was het niet. Ik stond in de keuken.’

‘Wie was het dan?’

‘Ik weet het niet. Ik ben aan het raam gaan kijken, maar er stond niemand aan het hek.’

‘Dat kan niet. De bel is toch niet vanzelf gegaan?’

‘Nee, dat zeg ik ook niet. Ik zeg alleen maar dat ik niemand heb gezien, meneer.’

‘Ach kom, ga het ontbijt maken in plaats van de slimmerik te spelen. Het zullen die verdomde kinderen wel weer geweest zijn,’ mopperde meneer Stecke tegen zichzelf, terwijl Lizzie zich naar de keuken begaf. ‘Het is al erg genoeg dat ik er een in huis heb zonder dat er ook nog ...’

Lizzie hoorde de rest niet meer, maar dat maakte niet uit. Ze had het allemaal al eens eerder gehoord.

Meneer Stecke wilde niet dat ze in zijn huis verbleef. Gelukkig kon hij haar niet op straat zetten, ook al dreigde hij daar graag mee. Haar vader betaalde nog steeds elke maand trouw de huur en dat geld had meneer Stecke nodig. Ondanks de vele zoekertjes, die hij niet eens voor hen had proberen te verbergen, was hij er nog steeds niet in geslaagd om een andere huurder te vinden. Meneer Stecke zat dus met haar opgescheept, en zij met hem.

Ze zette een pan op het vuur, deed er een klontje boter in en klutste de eieren. Nadat ze de eieren in de pan had gedaan, gaf ze Xenos, de kwijlende bulldog van meneer Stecke, zijn brokjes. Ze dekte de tafel en gooide meneer Steckes vuile kleren in de wasmand. Dat deed Lizzie eraan denken dat ze haar trainingsbroek ook moest wassen. Die zat onder de moddervlekken van toen meneer Stecke haar enkele dagen geleden de bloemenperken onder het keukenraam had laten omspitten.

Terwijl de omelet siste in de pan, haastte Lizzie zich naar het tuinhuis, waar ze haar trainingsbroek had achtergelaten. Maar haar broek hing niet aan de haak naast haar regenjas. Ze keek achter de bloempotten, tussen de zakken potgrond, onder de werkbank ...

Niets. Haar broek was nergens te vinden.

Vreemd, dacht Lizzie. Maar dan zal hij al in de wasmand liggen.

Ze wilde meteen gaan kijken, maar zodra ze het huis binnentapte, rook ze een verbrande geur.

De eieren!

Lizzie liep naar de keuken, waar ze de pan met eieren op het

hoogste vuur had laten staan. Ze nam vlug de spatel, schoof hem onder de omelet en draaide 'm in een vlotte beweging om. Het was te laat. De omelet was zwart.

De moed zakte Lizzie in de pantoffels. Wat moest ze nu doen? Meneer Stecke eiste elke dag een omelet. Die in de pan was on-eetbaar en ze had geen eieren meer om een nieuwe te maken. O, waarom was ze ook zo stom geweest om weg te lopen? Dat was een echte beginnersfout, eentje waar meneer Stecke niet om zou kunnen lachen. Hij zou ...

‘Wat heb je nu weer gedaan?’ riep meneer Stecke vanuit de deuropening.

‘Ik ... De eieren, ze ...’

‘Je hebt ze verpest!’

Meneer Stecke stapte dreigend naar haar toe. Bij elke stap kwam de voet van zijn slechte been hard neer op de krakende vloer, alsof hij een piraat was met een houten been dat hij achter zich aan moest slepen.

Hij griste de pan uit haar handen.

‘Het spijt me,’ zei ze, terwijl meneer Stecke naar de vuilnisbak strompelde. ‘Ik wilde ze niet ...’

Lizzie schrok toen hij de omelet met pan en al in de afvalbak smeed.

‘Nee, je zal het zeker niet gewild hebben. Net zoals je het niet gewild had de vaas van mijn grootmoeder te breken, mijn witte sokken blauw te maken of mijn azalea's dood te laten gaan. En toch zijn die dingen allemaal gebeurd. Door jouw fout. Omdat je voor de zoveelste keer met je hoofd in de wolken zat.’

‘Dat is niet waar. Ik ...’

Meneer Stecke gooide het deksel van de vuilnisbak dicht.

‘Spreek me niet tegen!’

Lizzie kromp ineen. ‘Sorry, meneer Stecke,’ zei ze zachtjes.

‘Je bent net als je vader.’

‘Mijn vader is briljant. Hij ...’

‘Jouw vader is een dromer en een egoïst. Wie laat nu in gods-naam zijn dochter achter?’

‘Hij moest weg voor zijn werk en ...’

‘Drie maanden lang?’

‘En hij komt terug.’

‘Kom op, Lizzie, je bent slimmer dan dat. Je vader is weg. Voorgoed.’

‘Dat is niet waar,’ zei Lizzie met bibberende stem. ‘Hij komt terug. Dat heeft hij beloofd.’

Tranen vertroebelden haar zicht. Ze beet op haar lip om te voorkomen dat ze over haar wangen rolden; dat gunde ze hem niet. Ze dacht dat hij er trots op zou zijn dat hij haar had laten huilen, maar toen gebeurde er opnieuw iets vreemds.

Zodra hij haar tranen zag – want hoe ze ook haar best deed, ze kon ze niet tegenhouden – klaarde het gezicht van meneer Stecke op. Hij zuchtte en sprak met een zachte stem, die hij enkel gebruikte tegen Xeno, nooit tegen haar.

‘Kom, neem iets te eten en ga dan maar naar je kamer. Ik ruim hier wel op.’

Lizzie was te verbaasd om nog iets te zeggen; meneer Stecke had nog nooit opgeruimd. In het besef dat dit een unieke gebeurtenis was, smeerde Lizzie vlug een boterham met jam, nam een appel van de fruitschaal en snelde de keuken uit voordat hij zich zou bedenken.

In haar kamer zette ze het bord met haar boterham en de ap-

pel op haar nachtkastje. Ze had nu geen honger. Ze kon alleen maar denken aan wat meneer Stecke over haar vader had gezegd.

Was het waar? Kwam haar vader niet meer terug? Had hij haar daar achtergelaten?

Lizzie schudde haar hoofd. Nee, dat kan niet. Dat zou hij nooit doen.

Of wel?

Voor de eerste keer sinds haar vader weg was, twijfelde ze aan zijn belofte. Aan hem. Voor de eerste keer vroeg ze zich af waarom ze hem niet meer vragen had gesteld. Waarom moest hij weg? Waarom was zijn werk zo belangrijk? Wanneer zou hij terugkomen? En waarom had ze nu al maanden niets van hem gehoord?

Wat was er aan de hand? Waar was hij?

Lizzie dacht zo hard na over haar vader dat ze het vreemde incident met de bel allang vergeten was. Ze was afwezig, waardoor ze zonder nadenken naar het zolderraam liep en naar buiten keek.

Buiten, waar een jongen bij het hek stond.

De jongen keek op naar het zolderraam, recht in haar ogen.

ALLEEN *in* HUIS

Lizzies dook naar beneden. Gehurkt, en met haar hart kloppend in haar keel, wachtte ze af. Waarom moest ik ook kijken? dacht ze.

Na een paar seconden, waarin er niets gebeurde, vroeg ze zich af waar ze eigenlijk op zat te wachten. Wat dacht ze dat er ging gebeuren? Dat de jongen daar eeuwig zou blijven staan, starend naar het zolderraam? Dat hij zou aanbellen? Dat hij zich met een lange tak, als een polsstokspringer, over het hek zou katapulteren en het huis zou binnendringen?

Toen haar benen verdoofd aanvoelden en ze de spanning niet langer aankon, kwam Lizzie langzaam rechtop en tuurde ze over de rand van het raamkozijn. Daar was het mossige pad weer, het wilde gras vol onkruid, het metalen hek en ...

Dat was het. De jongen was weg.

Lizzie slaakte een zucht van opluchting. Het was gewoon een verdwaalde jongen. Meer niet. Alles is oké. Je bent veilig.

Toch had Lizzie het gevoel dat er iets niet klopte. Ze had het gevoel dat er iets vreemds aan de hand was, en ze wilde weten wat het was. Ze wilde op speurtocht door het huis gaan om te zien of ze nog meer vreemde dingen opmerkte, zoals haar vermiste broek, maar eerst moest ze haar klusjes voor die dag afwerken. Ze zat al genoeg in de problemen.